KAINA 50 CT.

Vytauto Didžiojo Ainiai!

Ūkininkai, Moksleiviai, Verslovininkai, Kunigai, Valdininkai, Darbininkai, ir visokio amato lietuviai!

Gana snaust ir griaužt sausą duonos plutą! Mes galime turėt gražiausius arklius ir skaniausius valgius!

Į darbą tad visi nuo vaiko iki senio!

Pažiūrėkim ką mes galim!!!

V. Atkočiūno sp. Kaunas, Laisvės al. 25 Tel. 33-15.

JONAS NOREIKA

Pakelk galvą, lietuvi!!!

KAUNAS
1933

Įžangos vietoje.

Lietuva priklauso tiktai Lietuviams! Mūsų krauju ji išpirkta, mums ir valia Joje būt esamųjų kapitalų savininkais!

Būkime atviri ir nuoširdus! Atidenkime savo skaudamąsias vietas! Nuspręskim vieną kartą galutinai ką mes kuriame: Tautos, partijos ar svetimtaučių gerovę?

J. Noreika.

Kaunas,
1933 m.

Velniava.

Spėkite mįslę?

Vieną rytą į plačią jūrą išplaukia neregėto didumo laivas. Tuo laivu keliauja tūkstančiai žmonių. Daugelis iš jų pasipuošę brilijantais ir auksu. Moterys vaikščioja apsikarsčiusios žemčiūgų karoliais, auskariais ir sunkiomis apyrankėmis.

Naktis. Orkestras pritaria bangų supimui.

Keleiviai šoka, dainuoja ir džiaugiasi pasaulio gražumu.

Staiga pasigirsta šūvis!

Kažin-kas susprogdina dinamo mašiną. Visame laive užgęsta elektros lempos. Išsigandę pradeda klykt moterys ir vaikai. Vyrai išsitraukia peilius ir revolverius.

Prasidėjo skerdynės. Tie, kurie troško aukso, kad prisiplėštų, atrieji, kad pasisotintų žmonių krauju, tretieji, kad patys save ir savo vaikus apgintų.

Laivo kapitonas nori sušaukt visus jūrininkus—matrosus, kad nuramintų įsiutusią minią. Veltui! Visi jie plėšia ir žudo! Jis pažįsta savo karininkų komandas ir

riksmą įsakantį piaut ir užmušt. Jis mato tamsoje šniokščiančius krūvose kūnus. Šilto žmogaus kraujo lašai apteškia jo veidą. Į jūrą krinta klykdami vaikai, motinos ir kruvini vyrai.

— Ko jūs piaunatės?! — Rėkia iš visos gerklės kapitonas. Jo riksmo niekas negirdi, o jeigu ir girdi, tai nenori girdėt.

Žmonės pavirto žmogžudžiais! Kraujas, riksmas, keiksmai, šūviai, šniokštimas ir mirštančiųjų dejavimas!..

Kapitonas perpyko, nutvėrė laivo kompasą, išlupo jį ir trenkė į jūrą:

— Tegu klaidžioja po bekraštį vandenyną mano laivas! Tegu miršta iš bado ir šalčio tie, kurie išskerdė savo brolius!

Arčiau buvusieji pamatė ir suprato.

— Išdavimas!.. Išdavimas!.. Mirtis jam!..

Į kapitono šonkaulius susmego dešimtys kruvinų peilių. Juoda vandens gelmė prarijo jį.

Nekalto žmogaus kraują ir kūną pajuto bangomis žaidžianti jūra. Sudejavo! Pradėjo kilt baisusis nerimas iš pačių gelmių! O žmonės piovėsi ir piovėsi! Buvo maža saujelė tokių, kurie suprato ką reiškia plaukt laivu be kompaso! Jie sulindo į pakampes ir drebėjo pamatę jūros neramumą.

Pakilo bangos!

Vėjas šniokštė! Atėjo vėtra! Audra su perkūnais ir žaibais užpuolė nelaimingąjį laivą vidury jūros!

Didžiausi vandens kalnai kriokdami griūva viens po kito! Iš pačios gelmės kyla jūros pakeikimas!

Iš visų kraštų suplaukė lietaus debesys ir paleido čiurkšlėmis.

Pagaliau žmonės pradėjo atsipeikėt. Lietus nuplovė kraują nuo jų rankų ir peilių, bet sąžines galėjo nuplaut tik jų pačių atgaila. Ir jie pradėjo atgailaut! Jie meldėsi, bet kišenėse saugojo plėšimo metu pavogtas brangenybes. O nuskriaustieji slaptai galanda peilius, kad audrai nutilus vėl galėtų pult iš pasalų savo skriaudėjus.

Susirenka išlikusieji karininkai ir tariasi. Neramūs jie, nes įsiutusi audra grąsina pražūtimi. Nei kompaso, nei žvaigždžių! Jokios krypties ir nieks nežino kur juos neša bangos. Gal jau čia pat uola ir jųjų laivą trenks vėtra į ją ir suskaldys į šipulius. Vienintelė išeitis — melstis. Melstis ir prašyt Visagalį, kad nuramintų audrą ir dar nors kartą leistų praregėt saulę.

— Melskitės! Melskitės, žmonės, kad Dievas padarytų stebuklą! Melskitės visi!.. Ragina išsigandusius žmones karininkai. Daugelis klaupiasi, bet kišenėse slepia užgrobtą turtą. Ir pačiais karininkais netiki, nes jie ką tik plėšė drauge su kitais.

Audra siunta. Dievas tyli.

Staiga vienam kambarėly laivo apačioje pasigirsta kliksmas. Karininkams

praneša, kad japonų tautos žmogus užpuolė kinietį.

Visus nukrečia pasibaisėjimas, bet nieks nedrįsta gelbėt kiniečio!

Karininkai susiima už galvų ir nežinodami kas daryt šaukia: „melskitės!“ Tačiau ir jų daugumos kišenėse pilna svetimo turto...

Įspėkite: Kas tai yra? Tai mūsų šiandieninis pasaulis!

Po didžiojo karo skerdynių žmonės apkvaišo. „Nužudė“ tikėjimą. Susirinko Tautų Sąjunga ir pradėjo... posėdžius. Tie posėdžiai tęsiasi be galo... O kągi padarė toji Tautų Sąjunga, kurioje posėdžiauja atstovai valstybių, dalyvavusių pasaulinėse skerdynėse ir tebelaikančių užgrobtus svetimus kraštus?! Ir ką ji gali padaryt?! Jie netiki viens kito žodžiais.

Japonai šaudo kinus ir grobia naujas žemes! Tautų Sąjunga grąsina! Bet ką reiškia grąsinimas tam, kurs nebijo skerdynių?! Kuo remiasi tasai grąsinimas?.. „Dievo baime“.

Šiandien pasaulį vėl sukrėtė nauja žinia: Vokietija išstojo iš Tautų Sąjungos. Tautų Sąjunga nesitikėjo tokio žygio! Vokietys po karo pasijuto apiplėštas ir todel nenori posėdžiaut su tais, kurie nori pasirodyt taikos ir gerovės apaštalais, o tuo tarpu savo „kišenėse“ slepia svetimą turtą. Jeigu nori taikos, tai pirmiau atiduok tą, ką esi išplėšęs! Tartis atvira širdimi gali tik švarios sąžinės žmonės!.. Taip galvoja Vokietys. Tą žinant, rodos, uetenka perdaug stebėtis ir Vokietijos išstojimu iš Tautų Sąjungos.

Žmonės bijo naujo karo galimybės. Jau ir be karo daugelis miršta badu... Tiesa, yra tokių, kurie tikisi, kad karas išvestų žmoniją iš užburto krizės rato. Mirtų milijonai, bet likusieji galėtų susikurt laimingą gyvenimą. O mirt nuo žaizdų yra lengviau negu iš bado...

Ar iš tikrųjų galimas naujas pasaulio karas?

Vokietija paleido visas dirbtuves gamint karo pabūklus ir nuodingąsias dujas. Nieks neabejoja, kad ir visos kitos valstybės tą patį daro... Prisiminkime tą laivą, kurs kovoja su įsiutusiais vandens kalnais. Pažvelkime į tuos keleivius, kurie nežino kas daryt. Jie girdi pagalbos šaukiantį kinietį. Mato peilį galandantį vokietį, kurs gali drauge su japonu pult išvargusius keleivius. Tačiau!.. Visi savo kišenėse turi paruošę peilius ir lengvai nepasiduos! Puldamas vokietys darytų didelę riziką būt užpultas iš visų pusių, nes žmonės trokšta ramybės!

Jei kas nors išdrįstų pradėt karą, jis būtų sutriuškintas nenorinčių kariaut. Tai įvyktų labai greit.

Svarbiausias rūpestis — kaip nuramint įsiutusią jūrą?! Kaip surast kryptį, kad greičiau išplaukt iš tos velniavos?! Kompaso nėra, žvaigždžių nesimato ir nieks nežino, kada pro užplūdusius debesius sušvis saulės spindulys?

Tokia yra pasaulio kova su baisiąja ūkio krize.

Pasaulis trokšta taikos ir vienybės!

Tačiau dar ne visi nori atiduot svetimą turtą! Dar yra daug apiplėšusių ir apiplėštųjų! Skriaudėjų ir nuskriaustųjų!

Reikia, kad atsirastų drąsuolis, kurs pirmas sušuktų: „štai tavo dalia, kurią aš buvau išplėšęs!“ Mes visi buvome kvaili, bet mes jau matom savo beprotybę! Gailimės! Tegul mūsų darbas visiems amžiams būna pamoka, kad peiliais ir smaugimu laimės negalima sukurt! Melskimės su gryna sąžine ir Dievas mums atleis!..“

Taip!

Pasaulis trokšta taikos! Ir tasai troškimas atves tautas į vienybę! Anksčiau ar vėliau, bet įvyks viso pasaulio taika! Ir tebūna garbė tai tautai, kuri pirmoji grąžins užgrobtą turtą jos savininkui!

Esame tauta be savo sostinės! Ją laiko užgrobęs mūsų kaimynas ir stena slegiamas baisios nuodėmės!

Ar ištikrųjų Jūs, lenkai, dar ilgai klaupsitės prieš Amžinąją Tiesą ir drįsite maldaut Visagalį, kad nuramintų įsiutusią audrą, savo kišenėse slėpdami svetimą turtą?! Ne, ne! Mes nenorėtume, kad visas pasaulis ir Jūsų ainiai prakeiktų Jus, kaip nepataisomus skriaudėjus, lyg Diuseldorfo žudiką!..

Lietuva gali tyra sąžine klauptis prieš altorių ir prisiekt, kad nori Taikos! Kvieskime viso pasaulio tautas atlikt išpažintį. Padaryt atgailą! Juk tiktai čia visokios gerovės ir laimės šaltinį atrasime!

Tada nurims įsiutę bangos ir mūsų laivas plauks lengvai, vedamas žmonių galinčių iš žvaigždžių nustatyt laivo kryptį. Vėl galėsime džiaugtis gyvenimo gražumu!

Mūsų gyvenimas savo žemėje.

Visi Lietuvos gyventojai labai gerai žino, kad esame žemdirbių tauta. Ūkininkas laiko ant savo pečių visą valdžios aparatą. Todel visų pirmiausia ir reikia žiūrėt į sodžių—kaip jis gyvena?

Pažiūrėkim!

Nuvažiuokime į kaimą, apeikim vienkiemius, grįteles ir įsitikinkim!

Ką daro ir ką galvoja šiandien ūkininkai?

Atsakyt galima ir labai trumpai: jie kenčia dantis sukandę ir laukia! Laukia geresnių laikų! O to pagerėjimo kaip nėra taip nėra. Bekonų, kai kuriems cukrinių runkelių auginimas virto vieninteliu pajamų šaltiniu. Pieninės ne visiems atsiekiamos.

Ūkininkas kantriai laukia, stengiasi sumokėt mokesčius, tačiau — nebejstengia išsimokėt skolos bankui! Ir štai ne retas atsitikimas, kad ūkį parduoda... iš varžytynių... Braukia senis nuo žilų blakstienų ašaras ir keikia! Labai dažnai net ugnimi atkeršyja tam, kurs išdrįso pirkt

jo prosenių žemę iš varžytynių — pusdykiai!..

Darbo jėga visiškai pigi, nes ūkininkas neturi pinigų. Todel grįtelėse rasite krūvas vaikų išdriskusiomis kelnėmis ir alkanais veidais.

Atsargos kareiviai šneka tarpusavy, kad karas būtų tikrai geras dalykas.

Pradžios mokyklų mokytojai visiškai nebežino kas daryti? Ant jų sukrauta įvairiausių pareigų: pedagogo, šaulių būrio vado, kursų vedėjo, organizacijos pirmininko... Jie tikrai nežino, kurias pareigas turi atlikti pirmoje vietoje. Jei visur norėsi suspėt — persidirbsi — jokios naudos! Nedirbsi organizacijose — atsiras tokių, kurie įtars priešvalstybiniu nusistatymu; netinkamai atliksi tiesiogines pareigas — blogas pedagogas!

Miestuose gyvena didelis skaičius valdininkų.

Su pavydu žiūri ūkininkas į valdininko gyvenimą. Net su tam tikrą neapykanta. Sunku suprast kaime gyvenančiam, kokį darbą gali dirbt žmogus, kurs gauna už vieną mėnesį pusę tūkstančio litų?!

Tiesa, algos valdininkams labai sumažintos, tačiau produktų, būtų ir medžiagos pigumas leidžia jiems gyventi be didelio rūpesčio.

Studentija badauja, bet mokinasi.

Gimnazistai dairosi ir nežino kuriam tikslui jųjų triūsas, jei kalbama apie mokytų žmonių perteklių?

Geriausiai Lietuvos miestuose gyvena — žydai!

Jų rankose vartosi šlamančios litų tūkstantinės! Jie sėdi kavinėse pasipuošę ir kombinuoja naujus planus kaip kuo daugiausiai ištraukt iš mūsų pinigų.

Prašnekime vieną kartą garsiai! Gana slėpt savo žaizdas! Nebijokime atviromis akimis vertint esamojo skurdo ir savitarpės nesantaikos priežasčių!

Taigi: savitarpės nesantaikos!

Aš jaučiu, kad daugelis pasakys: pas mus visiškai nėra nesantaikos! Taip! Jos nėra, bet ji nuolat iškyla mūsu tarpe!

Visa tauta rodo nepaprastai didelį ištvermingumą, nes tiki, kad Lietuvos gyvenimo vairas yra geriausiose rankose.

Respublikos Prezidento Smetonos ir Ministerio Pirmininko Tūbelio vardai gaivina gęstančias ūkininkų pastangas! Tauta tiki tų žmonių taurumu, jų lietuviškumo grynumu.

Tačiau!..

Kodel mūsų visuomenė skaldosi į poziciją ir opoziciją?! Kodel nerandame bendros kalbos?! Todel, kad mūsų tarpe yra daug tokių, kuriems rūpi ne valstybės gerovė, o kišenių pilnumas! Jie rūpinasi išlaikyt ir sukelt neapykantą tarp tautininkų, kr. demokratų ir liaudininkų! Tokių žmonių dar yra visose partijose!

Imkime pavyzdį.

Tūlas aukštas valdininkas, padaro didelę vagystę — išeikvojimą.

Tokių išeikvojimų žino ne vieną mūsų kantrusis ūkininkas! Jis nusispiauna perskaitęs tokią žinią. Jis turi teisės nusispiaut adresu valdininkų nesąžiningumo!

Yra nesąžiningų valdininkų! Tiesa, jų niekada netrūko nei pas mus nei kitur.

Po tokio išeikvojimo mūsų gyvenimo užkampiuose garsinama: „Žiūrėkit, žiūrėkit, kas mus valdo! Visi tautininkai yra vagys! Jie skuba prisipilt savo kišenius, pasistatyt mūrinius namus iš mūsų centų putraukių nuo alkstančių vaikų!.."

Panaši dvasia vyrauja net laikraščiuose.

Griežta valdininkų kontrolė ir mirties bausmė už didelį, tyčią padarytą, valdiško turto išaikvojimą, būtų vaistas pagydyti ne tik apsileidimą, bet ir visuomenės nervuotumą. Argi gali lengva širdimi skaityt lietuvis pranešimą, kad esąs už šimtą tūkstančių litų valdiškų pinigų išaikvojimą suimtasis ponas N. nieko neturi. Visas turtas priklauso — žmonai!

Gi tokiuos ir panašius atsitikimus išpūsti ir kiršinti visuomenę, stengiasi tie, kuriems rūpi tautos susiskaldymas.

Galų gale matome viešą trynimąsį, neapykantą, visiems iki kaulų įgrisusią laikraščių polemiką!

O visa tauta trokšta vienybės darbe! Vienybės pilna to žodžio prasme! Jaunimas atiduos visas savo jėgas Tautos, bet ne atskiros grupės gerovei!

Gana tūpčiot vienoje vietoje!

Pasaulis sukasi pavojingoje ūkio krizėje, lyg mirties siaubo pagautų žmonių laivas įsiutusioje jūroje.

Ar Lietuva turi laukt, kol nurims įsiutę bangos? Kol pasaulyje įsiviešpataus ramybė?! — Ne! Ne!! Tūkstantį kartų ne!!!

Mes negalime laukt, nes mūsų gyvybei gręsia pavojus! Labai didelis pavojus!

Klaipėdos krašte lietuviai išvirsta į vokiečius, o Didž. Lietuvoje žydai superka iš varžytynių parduodamus ūkius! Ką mes darysime, jei visas kapitalas ir žemė bus žydų rankose?! Tada mes patys turėsime pavirst žydais ir išeit iš savo tėvynės į keturius vėjus laimės ieškot!

Tai nėra beprotybė! Tai gręsianti tiesa! Gana savitarpių vaidų ir intrygų!

Ar ilgai dar tarp savęs mušimės akmenimis, o svetimtaučiams rodysim savo vaišingumą?! Paskui didžiuosimės jų pagyrimais, kurie nieko daugiau nereiškia kaip paprasčiausią padėką?!

Ne!

Tūkstančiai jaunųjų krūtinių trošta vieningo darbo. Dabar ne laikas ginčytis, kas išmintingesnis!!

Tebūna pasmerktas savitarpis nedraugiškumas akyvaizdoje visai Lietuvai gresiančių pavojų!

Į darbą Jaunieji Žmonės!!! Sukurkime Naują Lietuvą ant tvirtųjų senovės pamatų!

Pakelk galvą, lietuvi!!!

Žemaičiai, Aukštaičiai, Dzūkai ir Klaipėdiečiai!

Gerove ir turtais pilna Jūsų ateitis! Mes turime tą gerai žinot! Nes nuo mūsų pačių priklausys, ar mes patys naudosimės tąja gerove, ar atiduosime ją žydams, vokiečiams ir kitokiems svetimtaučiams, kurie veržiasi į Lietuvą! Jie mato, kad čia kvepia geriausias pragyvenimas visame pasaulyje! Taip! Ne mes kitur, bet kiti pas mus važiuos užsidirbti krūvas pinigų!

Ne, iš dangaus atlėkė toji žinia! Oi ne! **Visi galit įsitikint, kad tai teisybė!**

Esame trijų milijonų tauta. Daug mūsų tautiečių gyvena svetimuose kraštuose. Lietuvoje gyvenantieji yra apsupti didelių valstybių. Čia ir yra paslaptis mūsų ateities gražumo, jei mes visi dirbsim viena kryptimi.

Jau sakiau, kad visas pasaulis trokšta vienybės ir taikos. Jei Vokietija pamėgins pult kaimynus — ją ištiks didelė nelaimė!

Viso pasaulio galiūnai sutryps ją, kad kuo greičiau nurimtų įsiutę bangos. Žinoma, mes turime labai atydžiai budėt, kad galėtume išlaikyt galimą puolimą iš Prūsų pusės į Klaipėdos kraštą! Atsiminkime cheminių dujų pavojų!

Tačiau!

Vėliau ar anksčiau, bet ateis tautų susitaikymo šventė! Milijardai žmonių trokšta taikos, nes tie, kurie miršta iš bado žino, kad yra valstybių, kurios neturi kur dėt maisto produktų perteklių! Čia maistas deginamas arba skandinamas į jūrą, o ten žmonės miršta badu!

Tą pasiutusią velniavą mato žmonija ir ji trokšta taikos! Ji trokšta, kad būtų sudarytos kuo geriausios sąlygos išmainyti savo prekes. O tos sąlygos gali tik tada susidaryt, kai visos tautos žinos, kad niekas nenori jų užpulti ir apiplėšt. Juo toliau, juo labiau auga tasai taikos troškimas, nes didėja susipratusių žmonių milijonai!

Ir jau nebetoli ta valanda, kada pradės nurimt įsiutusi audra!

Toji valanda lietuvių tautai yra išganymas!

Tai yra paskelbimas turtais gausios gadynės!

Kodel?

Todel, kad tada prasidės nepaprastai gyva prekyba! Valstybės sudarys didžiausio palankumo prekybos sutartis. Ne tik su kaimynais, bet ir su tolimesniais. Prisiminkime dabar, kad mūsų žemė guli tarp Vokietijos ir Rusijos, Lenkijos, Latvijos! Tarp tų valstybių prekyba bus varoma per mūsų žemę! Žinoma, jei mes visą laiką tupėsime vienoje vietoje, nepratiesime išanksto geležinkelių, dargi kvailai pešimės del pirmenybės valdžioje — galėsim būt žiopsotojais, kaip mūsų kaimynai prekiauja aplinkiniais keliais! Nei mes turime pasiruošt! Jei mes patys nesusiprasime, tai svetimieji tą padarys! Ir jau daro!

Daugelį iš varžytynių parduodamų ūkių superka žydai! Jie jaučia, gal ir žino, kad po trijų metų, arba daug greičiau, toji žemė pabrangs dešimteriopai! Taip!

Ūkininke! Brangink savo žemę! Neduokis lengvai sugundomas parduot jos! Nei vieno hektaro svetimtaučiams! Už jokius pinigus! Tu gal ir negali suprast, kad toji žemė kainuos dešimt kartų brangiau! Bet rytoj Tu suprasi, nes per Tavo žemę bus tiesiami plentai ir gelžkeliai! Valdžia pirks ir mokės aukštas kainas! O gal kaip tik toje vietoje bus keliųg elžkelių susikirtimas. **Tavo žemėje pradės kurtis miestas! Tu galėsi tūkstančius imt už mažą sklypelį!**

Nei vienos pėdos svetimšaliams! Žydas siūlys „gerą kainą", bet, žmogau, tu būtumei išdavikas, jei jam parduotum brangiausią turtą!

Padėkime tiems, kuriuos spaudžia skolos! Prašykime bankų, vyriausybės, kad prailgintų skolos mokėjimą!

Nepaleisk savo žemės! Mylėk ją ir džiaukis! Atsimink gerai, kad pasaulyje viskas keičiasi, daugėja, bet žemės plotas visada lieka toks pat. Jo nieks negali nei sumažint, nei padidint. Tik ūkininko gudrumas gali iš to paties sklypo išspaust keturgubą derlių!

Nemažiau pražūtingas Lietuvos gerovei už savo žemės pardavinėjimą svetimtaučiams yra tas, kad prekyba yra ne lietuvių rankose!

Pakelk galvą, lietuvi!!!

Lietuvoje lietuviui turi priklausyt pelningiausias amatas! Petis į petį mokytas su nemokytu, ūkininkas su darbininku — sukurkime lietuvišką pirklių armiją! Juk mūsų ateitis — prekyba! Tad visi, kurie tik atlieka nuo ūkių turi pradėt verstis prekyba! Ir mokytas ir ne mokytas! Čia nieks nereikalauja atestatų! Kiekvienas gaus užmokestį pagal savo gabumą! Nesidrovėkime pradėt su dviem trim šimtais litų kišenėje!

Mes turime padaryt šventą priesaiką savo širdyse: nepirkt pas ne lietuvį!

Po kaimus važinėja žydai ir supirkinėja jaučius, linus, javus! Prisiekime šventai: neparduot jiems! Argi vis būsime lengvabūdžiai ir parsiduosime už keletą litų?! Juk vistiek daugiau pralaimėsi! Žydas duos tau uždirbt, bet jis ras progos iš tavęs trigubai atsiimt! Vieną kartą ant visados: nepirksime iš žydų! Parduot jiems galime sviestą, kiaušinius, sūrius. Ir tai tik tada, kai jie nedaro iš to biznio. Kada perkasi maistui.

Įsidėkime giliai į širdis, kad pirkdami pas savo žmones — lietuvius, duodame patys sau uždirbt. Lietuvis nenorės savo turto išvežt į kitą valstybę, o žydas — šiandien čia, rytoj jau Dievas žino kur!

Atsimink, kad parduodamas žydui stambų daiktą, tu darai skriaudą! Tu skriaudi savo brolį — lietuvį, nes žydui, o ne jam atiduodi uždarbį!

Parduodamas žydui ar pirkdamas iš jo tu padidini žydų giminę! Tu darai didelę skriaudą visai tautai!

Daug kartų girdime šnekančius ūkininkus: — Kad būtų visų lietuvių sutarimas ir nei vienas kojos nebekeltų pas žydą, būtų daug geresnis gyvenimas!

Taip! Tikrai taip!!!

Ir štai jau atėjo valanda, kada lietuviai turi parodyt visuotiną sutarimą! Kaip kiekvienam lietuviui brangus Vilnius, taip lygiai brangus turi pasidaryt tikėjimas, kad prekyboje mūsų ateitis!

Plėskime lietuvišką prekybą! Išugdykime ją! Skubėkime, nes greit mūsų jaunieji pirkliai turės susidurt su didžiųjų valstybių pirkliais! Jie turi išmokt savo amatą!

Jaunuoli! Jei tu turi bent vieną šimtą litų, arba gali jį pasiskolint — mėgink savo laimę! Už tavo nugaros stovi visa tauta, kuri kasdien daugiau ir daugiau pradeda suprast tavo drąsumą! Ji rems, tave! Ir tu būsi visos tautos didvyris, jei laimėsi! Nebūk bailys! Jei vieną kartą nepasiseks — pradėk iš naujo! Sukąsk dantis ir dirbk! Galvok! Mokykis apsukrumo, nes jis padės tau!

Ūkininke!

Surask savo giminių, arba kaimynų tarpe tikrai patikimą žmogų ir atidarykite mėsos krautuvėlę miestel Pamėginkl Turi sūnų pramokytą — statyk pardavėjul Nesibijok! Šalia mėsos krautuvės tuojau galėsi atidaryt kepyklą ir arbatinę! Didelėm raidėm užrašyk ant iškabos: **„Remk naują lietuvių prekybą!“** Tik pagalvok koks gražus uždarbis ir koks kilnus darbas! Bet žinok, kad turi būt sąžiningas ir atviras! Tikras lietuviškas pirklys!

Moksleivi!

Mesk sukęs galvą kokiuo nors būdu įlyst į valdišką vietą! Nedidink skaičiaus

tų, kurie nedrįstą pasitikėt savo jėgomis!

Argi ištikrųjų Tu tiki, kad valdininko gyvenimas yra visų geriausias?! Ne! Ne tik, kad ne geriausias, o dargi blogiausias! Valdininkas yra tarnas! Jis yra suvaržytas ir vieta, ir laiku, ir pinigais. Galų gale koks nors nesusipratimas ir — „baigta karjera!" Arba štai valdininkas išeina į pensiją. Ką jis užsidirbo? Ubagišką pragyvenimą! Ir jis jaučia, kad yra visiškai nereikalingas! Net našta valstybės iždui!

Įsikalk sau į galvą: „laisvų vietų nėra!" Tuo tarpu visos tautos gerovė reikalauja, kad Tu atiduotum savo energiją naujoje kūryboje — lietuvių prekybos kūryboje! Čia tavo laimė! Laisvoje konkurencijoje su žydais Tu užgrūdinsi save ir pasipuoši **realiais laurų vainikais!**

Į prekybą turi būt skiriamos geriausios jėgos! ŠtaiTau, drąsuoli, lenktynių laukas! Kiekvienas tavo žingsnis bus atlygintas! Juo sparčiau žengsi, juo daugiau laimėsi!

Pirklys neturi laiko smulkiai politikai. Tuo tarpu visų rūšių politikai privalo skaitytis su pirklių kapitalais.

Kas remia lietuvišką prekybą, tas dalyvauja kovoje už visos tautos gerovę, už Jos Sostinę!

Paskelbkime didelę ir visiškai atvirą kovą svetimtaučiams prekyboje savo krašte!

Mums turi būt gėda prieš visą pasaulį, kad savo žemėje leidome įsigalėt svetimtaučiams! Ir tai įvyko todėl, kad mokytieji lietuviai visą laiką aklai veržėsi į valdininkų vietas! Pešėsi tarp savęs ir kitus siundė. Tuo tarpu žydai šeimininkavo prekybojel

Ganal Nuplaukime tą gėdą savo darbu! Jau priėjom „liepto galą„ — „laisvų vietų nėra!" Ir gerai, kad jų nėra!

Varykime plačiausią propagandą už lietuvišką prekybą! Neturi likt nei vieno senio, nei vaiko, kurs nežinotų ką reiškia eit į svetimtaučio krautuvę!

Visa tauta turi suprast, kad mes savo tėvynėj trokštame lietuvių gerovės, o ne žydų!

Anksčiau ar vėliau — mes laimėsim! Mokėjome krauju išpirkt savo kraštą, mokėsime ir išnaudot jo laisvę!

Ir kada nurims didžioji pasaulio velniava, mes jau turėsime savo pirklių. Jų pėdomis paseks šimtai naujų. Mūsų kraštas pavirs didelė rinka, kurioje vaikščios įvairiausių tautų svečiai. Jie šnekėsis tarp savęs ir su mūsų pirkliais ne lietuviškai. Ir kiekvienam lietuviui teks turėt reikalų su tais svečiais. Užtat turime visi susirūpinti šiandien, kad mes niekada neišvirstume į svetimtaučius, kad neužmirštume savo kalbos, tikybos, dainų, pasakų ir papročių! Kad nenuskęstume turto pamėgimel Kad už pinigus neparduotume lietuvio širdies!

Kary! Žurnalyste! Rašytojau! Valdininke!

Savo širdyse visi mes trokštame, kad Lietuva iškiltų ir pralenktų kitas tautas savo gerove! Čia nėra ir negali būt dviejų nuomonių! Ir mes turime įrodyt, kad savo darbais remiame savo žodžius! Užmirškime smulkiuosius nesusipratimus! Nemaišykime asmeniškumo su tautos reikalais! Nenuodykime jaunų vilčių ir užsidegimo! Nežudykime patys savęs!

Kary!

Tavo šventa pareiga ne tik išmokt ginklą vartot kautynėse, bet taip-pat išmokt gint savo tėvynės garbę — lietuvio garbę taikos metu.

Šiuo laiku kariuomenė yra didžiausia tautos mokykla! Toje mokykloje karininkas yra vienintelis vadovas! Galime didžiuotis savo armija, nes joje viešpatauja tikras ir tvirtas lietuviškumas! Visi jaunieji karininkai yra išimtinai mūsų ūkininkų vaikai! Jie jaučia kaimo apsnudimą ir skurdą. Jie vaikščioja dantis sukandę ir pikti, kad svetimtaučiai šeimininkauja prekyboje ir visokiais būdais skriaudžia brolius ir seseris!

Jaunieji karininkai!

Panaudokite visas švietimo pamokas, kad jūsų gėlą suprastų visas būrys, kuopa! Uždegkite sveikiausiųjų kaimo ir miesto vyrų krūtines kūrybiniu darbu! Parodykite jiems mūsų tėvynės ateitį ir dabartį. Įžiebkite norą, nepranykstantį troškimą ir pareigą remt lietuvišką prekybą! Patiems išėjus iš kariuomenės griebtis prekybos! Juk čia slepiasi toji gerovė, kurios mes trokštame! Tik ekonominiai būdami stiprūs galesime nesiskųst jokių ginklų stoka! Pati savaime išaugs spauda! Lygiagrečiai augs tautos apsišvietimas ir pranyks miglotomis akimis naujokai — „zuikiai!“

Žurnaliste!

Tu esi tas, kurs gali išmokyt visą tautą melstis: „Atmink pavergtą lietuvių prekybą!“ Tu turi įrodyt ir įtikinti, kad mūsų gyvybei lygiai mirtingas pavergto Vilniaus ir pavergtos prekybos klausimas! Atvaduot Vilnių ir numest žydų tarpininkavimą — Tavo kasdieninė tema!

Jūs turite knistis į ekonominio gyvenimo pamatus, ištraukt ir visiškai aiškiai parodyt silpnąsias ir stipriąsias priešo pozicijas! Jūs turite būt žinovais, o ne

tuščiais bosais, kurie gražiai skamba ir vilioja, bet pasirodo visiškai tuštil

Netark nei vieno žodžio, kol nėsi įsitikinęs, kad tasai žodis tikrai padės šimtams brolių dieną ir naktį kovojančių už viso krašto ekonominę laisvę! Taip! Tu tu turi jiems padėt! Tu turi juos ir, pagimdytl"

Tebūna pasmerktas kiekvienas, kurs drįstų ardyt tautos vienybę! Kurs dabar drįstų šaukt į partinį susismulkinimą! Tebūna apšauktas parsidavėliu žydams tas, kurs rankas sudėjęs žiūrėtų į naują, vieningą lietuvių tautos misiją!

Korespondentel Žiūrėk ir skatink savo apylinkės gyventojus į išganingą kovą! Tegul mirga visi dienraščiai ir savaitraščiai pranešimais iš visų Lietuvos užkampių, kad žmonės „kelia galvas!"

Visi lietuviški laikraščiai turėtų, atsisakyt dėt ne lietuviškų firmų skelbimus! Vietoje jų tegul būna dedami pradedančiųjų prekiaut lietuvių sąrašai didelėmis raidėmis! Juos turi remt spauda!

Visi turi įsisąmonint, kad tiktai ekonominiai būdami pakankamai stiprūs pateisinsime savo egzistenciją! Jei patys nemokėsime paimt ir valdyt sau priklausantį turtą, tai žinokime, kad svetimieji išvadins mus „liurbiais" ir patys pasiims mūsų dalį! Savo neapsukrumu mes keliame kitų gobšumą! Nuo pat pasaulio pradžios viešpatauja įstatymas: stipresnis užmuša silpnesnį.

Stiprėkime ir stiprinkim!

Rašytojau!

Gana migdyt skaitytojus! Paleiskim vėjais aprašymą tokio gyvenimo, kuriame nėra gyvybės kibirkščių! Lavonu dvokia daugelio laikraščių atkarpos ir atskirai išleistos apysakos!

Sukurkite kovos pilną gyvenimą! Parodykit, kad Jūs mokate ištikrųjų suprast Lietuvos reikalus.

Nėra ko skųstis, kad nėra kas skaito!

Mokėkite pasidaryt būtinai skaitytinais!

Rašytojas turi būt kūrėjas, o ne paprastas pasakotojas! Jis turi iki smulkmenų pažint žmones, jų santykius ir aplinkybes! Jis turi suprantamai, įtikinančiai parodyt, kas yra bloga, kas gera ir kas darytina!

Šiandien labai daug ginčyjamasi apie tautinės ir laisvos kūrybos pirmenybę.

Be reikalo!

Kiekvienas, kurs supranta tautos reikalus ir drauge pergyvena jos skausmus, savaime negali išsijungt iš to gyvenimo ir rašyt ką nors niekam nesuprantamo!

Mūsų rašytojai labai ir labai mažai tepažįsta gyvenamąjį momentą! Jie eina visiškai pripuolamais šunkeliais ir žaidžia pageltusiais medžių lapais! Mažytė intryga

ir krūvos žodžių!.. Nenuostabu, nes dauguma yra nusivylusių pačiu gyvenimu...

Gaila!

Tačiau! Gyvenimas veržiasi! Ir tiktai tie bus brangūs tautai, kurie savo dvasios akimis praregės ir ryškiai rodys kokiais kalnais ir slėniais vingiuoja takas į didįjį kovos lauką!

Rašytojau!

Tu turi būt tasai didysis Žynys, kurs moka užburt! Užburk tą drąsųjį jaunuolį, kurs veržiasi į kovą! Parodyk kelią jam! Palaimink jį! Įtikink jį, kad jo laukia pergalė! Turtai, džiaugsmas ir garbė!

Tu turi pasidaryt gyvenimo varikliu!

Valdininke!

Tu esi didžiausias piniginis ramstis toje kovoje! Tad nei vieno cento svetimtaučiams! Pirkdamas tik lietuviškose krautuvėse ir knygynuose, tu būsi pavyzdžiu mūsų kaimui!

Taupyk! Nepasigailėk didžiausią dalį savo atliekamų pinigų paskirt spaudai! Atmink, kad tai yra švenčiausia pareiga!

Vynas, moterys, kortos ir kinas — šlamštas! Tu trumpini savo amžių, silpnini būsimąją kartą ir darai nepataisomą skriaudą visam kraštui!

Mokėkime džiaugtis tuo, kas žmogų dvasioje džiugina!

Yra dar tokių valdininkų, kurie drįsta su tam tikru išdidumu žiūrėt į kaimo

žmogų! Vargšai! Tiesą pasakius: tokiems visiškai ne vieta sėdėt įstaigoje!

Ūkininkas turi teisės reikalaut, kad su juo būtų elgiamasi kaip su sau lygiu, nes valdininkas gauna algą už atlikimą jo reikalų! Tam tikra prasme valdininkas yra visų piliečių tarnas! Jis turi būt mandagus ir sąžiningas! Su dideliu pasitenkinimu išeina iš įstaigos plikagalvis tetušis, jei jis buvo nuoširdžiai sutiktas, paguostas. Lietuvis turi nepaprastai jautrią širdį!

Užsakykime savo pažįstamiems laikraščių! Nupirkime tinkamų knygų! Pagaliau, netingėkime dažniau parašyt laiškų!

Ištikrų mes esame savo dvasioje vieninga tauta! Atėjo valanda, kurioje turime parodyt savo šventąjį tikėjimą į Šviesią ateitį!

Pakelk galvą, lietuvi! Aukštai pakelk, nes jau už durų beldžiasi rytojus, kurs neša turtus ir laimę! Tu turi atidaryt tas duris!

Atidaryk!

Tau teisėtai priklauso tasai turtas!

Bet nebūk perdaug gobšus, kad neužmirštumei esąs lietuvis!

Aš drįstu manyt, kad mano žodžiai ras vietos visose Lietuvos grįčiose, grįtelėse ir ištaiginguose lietuvių salionuose! Todel, kad tais žodžiais jau nuo senai perpildytos susipratusių lietuvių širdys!

Skaičiumi parodykim savitarpį sutarimą!

Skaityk ir skatink kitą skaityt!

Nepalikime nei vieno, kurs nematytų ateinančios gadynės!

Įtikinkim ir atkaklųjį Mažosios Lietuvos ūkininką, kad mūsų ateitis daug šviesesnė už kruviną Vokietijos gyvenimą!

Į kaimus ir miestelius inteligentai! Gana sėdėt purvinuose didmiesčių palėpiuose!

Mūsų laukia smagi, daug žadanti, kova!

Pakelkim galvas, nes laimėjimas mums užtikrintas!

Pakvieskime užjūrių brolius į gausiąją piūtį!